

[Poulsgaard]

tage her i folketingsalen, er den bibliotekslov, som fremskridtspartiet har foreslået, men det er stemningen ikke til for øjeblikket, det må jeg tage ad notam. Derfor er der ting i ministerens forslag, som absolut er et skridt i den rigtige retning. Der er mange ting, der er skridt i den rigtige retning, vil jeg sige, men nu skal ministeren ikke glæde sig alt for tidligt og tro, at nu falder jeg nok til patten og sluger det hele. Jeg har nogle spørgsmål, jeg vil stille i forbindelse med den bibliotekslovgivning, vi nu skal vedtage. Hvis jeg får et nogenlunde tilfredsstillende svar på de spørgsmål, er det da muligt, vi kan hjælpe ministeren med at få et flertal i folketinget, men jeg lover ingenting.

Til gengæld har jeg altså et par spørgsmål til ministeren. Nu har ministeren og jeg jo indledt en slags kulturdebat ude i landet, og det har jo vakt lidt genlyd, tør man roligt sige. Noget af det, der har vakt genlyd, er den bog, som jeg tillod mig at citere, og som jeg ikke har lov til at citere her fra talerstolen, men som jeg godt kunne citere nede i Lysabildskov, og det har medført en kolossal reaktion. Jeg har aldrig nogen sinde fået en sådan reaktion, som jeg har fået på dette. Jeg kunne vise ministeren de første 50 breve, der ligger i min skuffe, og ministeren ved, at der har været telefonopringninger og alt muligt.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren vil være med til, at vi ændrer biblioteksloven på den måde; jeg ved ikke helt eksakt, hvordan det skal gøres, men i hvert fald må det være sådan efter min mening, at de lektører, der tager bøger ud, underretter kommunalbestyrelsen, når de møder en bog, som der kan være tvivl om hvorvidt det nu også er rimeligt at den skal findes på børnebibliotekerne. De skal have pligt til at underrette kommunalbestyrelsen om, at det er en bog af den og den karat. Så må kommunalbestyrelsen træffe den endelige afgørelse af, om man ønsker den pågældende bog eller ej på bibliotekerne.

Når sådan noget kan blive nødvendigt, kan man blive meget, meget bange for, hvad der foregår. Der er en børnebibliotekar, der hedder Juhl, hun bor i Otterup, og hun kaldte det noget forfærdeligt vrøvl, det, jeg sagde, og det var altså helt i orden, det, som Bjørnkjær skriver. Når børnebibliotekarer er sådan ude af trit med forældreønsker, bliver vi nødt til at gøre et eller andet herinde fra fol-

ketinget. Og så skriver en, der endda har kandideret til en chefpost i Danmarks Radio – man kan bare lykønske radiatorådet med, at det ikke udnævnte Grete Rostbøll til chef på Radio Fyn – noget forfærdeligt sludder i Jyllands-Posten, for at sige det mildt. Hvor hun har det citat fra, hun skriver dér i dag til mig, aner jeg ikke. Hun skriver, at »Barn og barn imellem« er en forældet bog. Den bog er altså ikke mere forældet, end at en Susanne Weydt i bibliotekscentralen under rubrikken »Børn og kultur« har anbefalet denne bog, »Barn og barn imellem«, og det er så sent som i 1982. Vi er lige begyndt på 1983, så jeg har svært ved at se, at det er forældet. Men Susanne Weydt i bibliotekscentralen har altså anbefalet denne bog, som samtlige forældre i kongeriget vender sig imod. Jeg er meget spændt på, hvad ministeren vil svare til det. I dag er der en udstilling i København, der hedder »Københavnerbørn fra 1900 til 1980«; dér ligger denne bog også, »Barn og barn imellem«, så det er absolut ikke en forældet bog at omtale.

Min tid er ved at være udløbet i denne omgang, men ministeren kan regne med en positiv udvalgsbehandling fra fremskridtspartiets side. Hvis ministeren vil være lidt velvillig, så vil vi til gengæld også være velvillige, men det svineri, der foregår på børnebibliotekerne, må vi have stoppet; om vi kan få det ind i denne lov, ved jeg ikke, men et eller andet sted må vi have det ind i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg har fulgt hr. Poulsgaards sexrejse meget interesseret, og jeg må sige, at jeg mange gange i disse dage har sagt til mig selv: gid hr. Poulsgaard dog på et børnebibliotek, da han var barn, havde haft mulighed for at finde sådan en bog. Tænk, hvis hr. Poulsgaard havde kunnet se alle de slemme ord, som han ikke må sige på talerstolen her, på tryk! Tænk, hvis hr. Poulsgaard havde fået lov til derhjemme en gang imellem at sige de ord højt! Tænk, hvad vi var sluppet for af vrøvl og sludder og sexrejser her i folketinget og ude i befolkningen i det hele taget!

Det var den ene ting.

Den anden ting, jeg godt vil sige, er: jeg tror, at langt de fleste fornuftige kommunalbestyrelsesmedlemmer meget vil bede sig fri-